

Arvo Valton

TIINALE

Arvo Valton

Fiinale

Tallinn 2005

© Arvo Valton, 2005

© Kunstnik Piret Räni, 2005

Väljaandja Kirjastuskeskus

Trükitud trükikojas Greif

ISBN 9985-9652-5-6

*

Su peale vaatan
krahvipreili
sind pole päriselt
on saladus su virvendavas varjukujus
sa oled alati
kui sind ei ole
on sügavus ses ruumiavas
sind pole
kui sa oled
pime vili kuumas pühas
su voolu usaldan ja tunnen
krahvipreili sajanditest läbi
tuleviku pilt
ja mälestus, mis sünnib
sind rohkem on
kui aimata võiks keegi

*

Oled veel siin

kui sind jälle ootan

iga tund

mil mu mõte on vaba

su tulekut näen

mitme tuleku rõõmus

mind on kaua ja palju

kaugenev jada

pakitseb valusat õrnust

sa hetkegi

ei viibi ära

*

Langen ikka veel langen
su lõhnade sisse
sõnatu väli
ainus võbelev rakk
ootad õrna üht puudet
ainumas lävi
avali loodad
mind sulgeda ringi
imbuda salakambrisse sisse
su küpsuses lahendub
vabalt liikuvaks hooks
see ääretu väli

See kadakaväli

kuhu suubub su armastus
pruunid hirvesilmad lapselik küsimus
esimene viimane kapriis

kõrge kaldapealne

miski ei näita tuult
hallilt kõigub meri
ta peaks nagu olema midagi muud
aga ei ole
pole endaga rahul
liiga madalal lahes siit pangalt
liiga kaugel vastu taevast

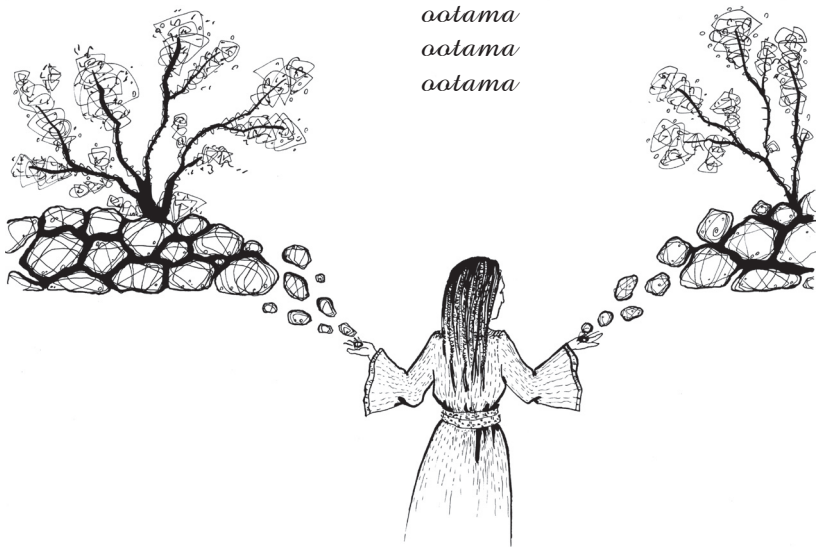
kadakad sammuvad maa sisemusse

alla lohku kivide vahele kadakad
paeivi rohi
sinna vahele armastus meeleliigutus
algav pikk ja õnnelik tung
rahu hõõrdumine pisarateni rõõm
kadakaväli alustab ja seob ühte mida
hoitud kiivalt

põhjamaa ööd kodumaa valu võõras vaen
mõnitused paepealse armastuse eest
siit veel leiad need hirvesilmad
lohutad ennast
laodad lastesse tallele panna oma
armu ja viha

kasvatada hoidma
oma mõtet
oma kidurat välja
paekivist aedu

aotama
aotama
aotama

kas tegudekski veel
kas veel valmis
küll ootama ei-tea-mitu põlve
et hõõguks ja ise lööks lõkkele
ammu su kontrolli alt väljas
ent toimib su seeme
toimib ja hoiab kõik pikaalase
mille külge su südameniidid on seotud
selleks see hirvesilm
arglik veel puudutus
kallistuseks kasvav

selleks tunne ja turv
kadakaväljasse paisuv tung
armastus jann tulevikulaatus

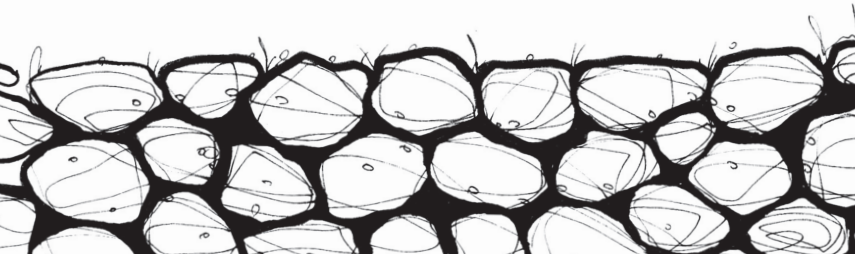
*

*Kaotasin ära su pilgu
alles jäi tuli
kaotasin ära su keha
nõtke pihlakas jäi
ähmaseks muutus vaim
pikk ja kanarlik teekond
ali me päralt*

*

Üks on mul tuju veel
üks on veel saav
vaikida sinuga koos
õhkõrnalt puutuda
õlaga vastu su õlga
vaadata üheskoos eha
tunda vaadata laotuses
miljonist ühtsama tähte
ei käsi ei mõte
vastu ei puutu
kauge see sillerdus
vere rütmi ei suuna
vaikida üheskoos pikalt
ja pillata lõpuks üks lause
mida kumbki ette ei tea
lause mis vaikuse lõhub

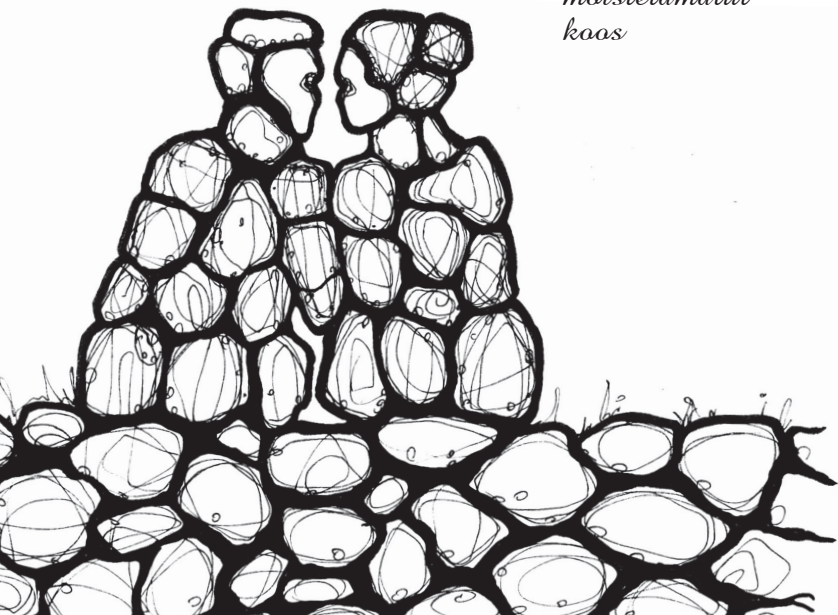

et aeg surnuks ei venitaks
ja siis tallele panna
mälestuste lattu
see vaikimishetk ja see lähedus
et kord uuesti sünniks

vajadus

istuda alg äla kõrval

*ja mäista
mäistetamatut
koos*

Kord püihin varjud sinu palgelt
ja naeru silmakurdudesse toon
su ette laotan õied valged
ja tulevikust kangast koon

Kord hommikul su juurde tulen
et päevaks julgustada sind
siis püstitud su maastikule
et näidata kus kindel pind

Kord õätsume koos elulainel
kesk sünkjaid laukaid armsas soos
oh jätkuks siduvaid neid aineid
mis hoiaks koos meid ajaloos

*

Need tähed seal ülal

on ju sinu säravad silmad

su pilvedekoormad

toovad mul ilusat ilma

Kõik mis iganes juhtub

mu segases elus maises

jagan ma sinuga

oo aegade naine

Merelained mu jalgade all

on su hoolitsev hoovus

selles et õnnestund olen

on sinu töökus ja loovus

Mis enne on olnud

ja läinud mis mööda

ja mis praegu on ümber

sinuga möödan

*

Sa koad üht mustrit minu hingest

nii vaiksel töökal moel

ja loovad kauni pinge

need juhuslikud värvid koel

On tänuväärne loodan sulle

mu hingeaine lõim

kuis allutav on mulle

su loodud mustri harras võim

Nii kirjatud su töökaist kätest

ma uhkelt ringi käin

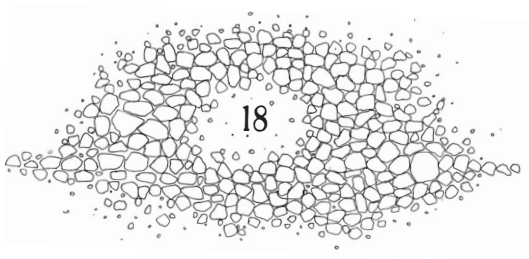
su armukunsti läte

mind üle ujutab nii näib

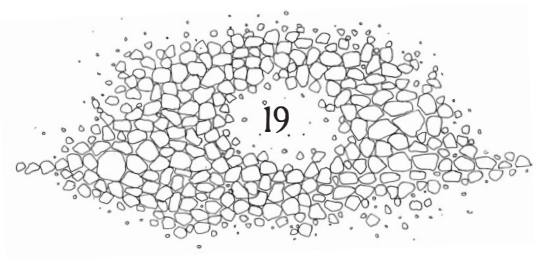
*

Sa oled äün

mis öösel võetud
on huupi sirutatud käega
patu rahumeelselt puult
Sa oled mahlane ja maitsev
ja ikka taastuv
nagu rahalaegas
Egiptuse kord teel
Kui olen hammustand sind korra
ei mõtle teistele
kes varem tundnud on
su magusat ja haput

Sa oled äun
ses ilmapuus mis
eikellelegi kuulu
sa igast Adamast jääd süütuks
Su mahl ja suhkur
valmis pandud seks
et igavesti kestaks
elu maitse

*

Sa tunnistada luba
et pilkudest
mis vilksamisi pakud
ma toitun aastaid juba
Mu väljadele valgust heidab
üksainus välgatus
ja kui sa oma leegi
kord tulemerre peidad
mul algab öö nii pime
et ellujäämine
ses näljas pilkases
vast aleks ime

*

Kui saaksin sinust vabaks
siis vabadust mul enam poleks
kui keelad sulle mõelda
kiduvad mu mõtted kõik
Kui lahkud peeglite sa taha
ja enam sind ei näe
müün silmad harjuskile
ja tumma seina pörnitsen
Kui ei kuule ma su hingamist
siis parem oleksin just kurt

*Kes tõlgiks küll mu armastuse
su keerulisse keelde*

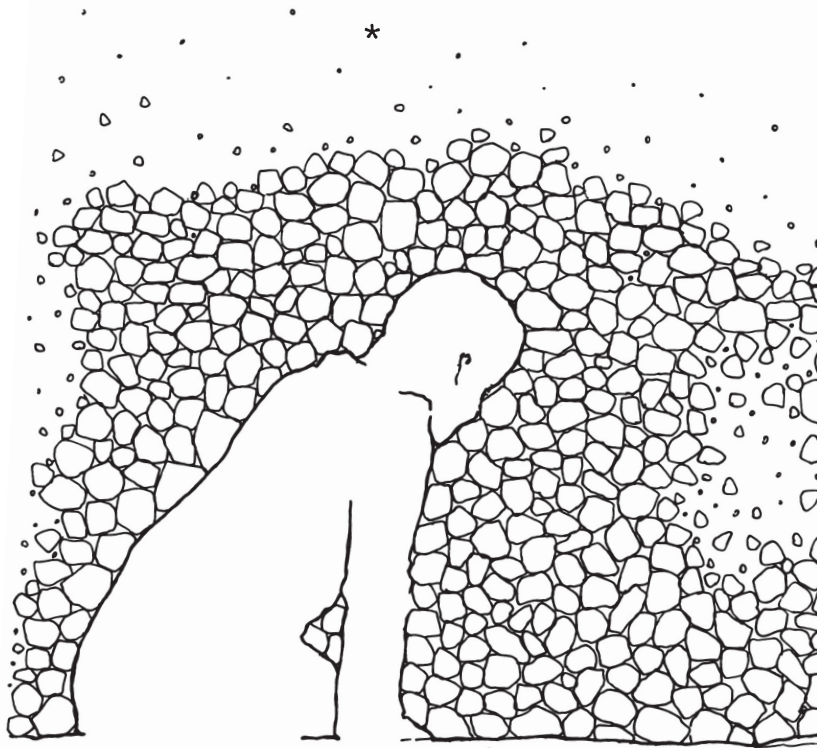
*

See loss on su varjude keskel
üks ahelais vabadustsoon
Su sammude kaja orkester
taas muusikalumma mind toob

Ses lossis ma elada saaviks
et kuulda su hingamishäält
Siit kaugelt küll usun ei prooviks
ma iialgi pageda säält
Su vari mis polegi paistev
mu kindluseks saanud on nüüd
siit pelgun eest taevaste-maiste
ma vaevade kirjatud rüü

Siis selgub ei seinad ei värav
kaas hoia mu rahutut ääd
vaid libisen varjudest ära
kui veidigi põlema löön

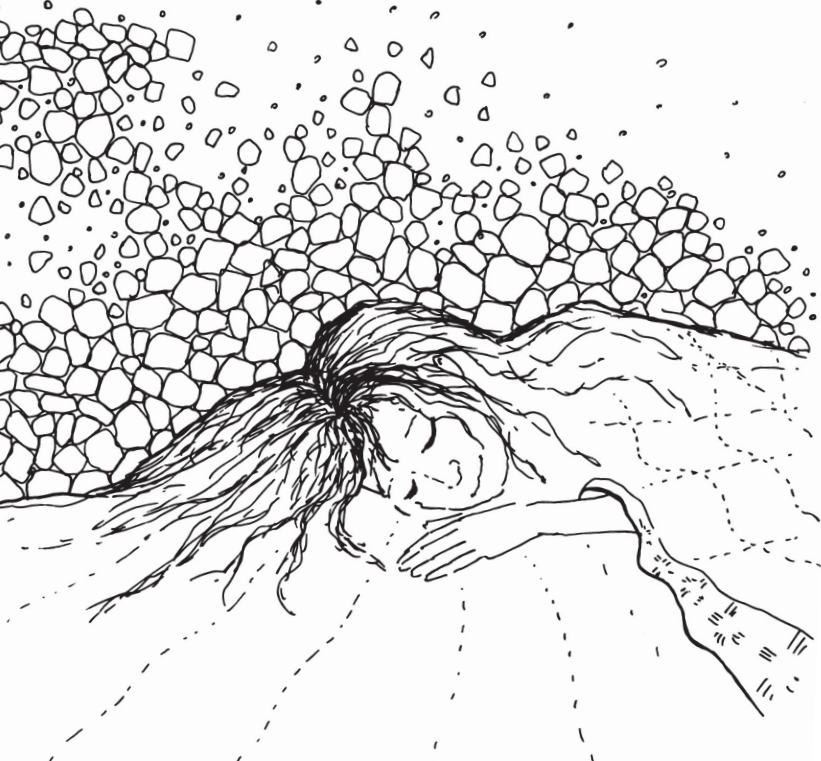

*Naine mu kõrval hingab
haprate unede hirmu*

olen ärkvel ja ootan

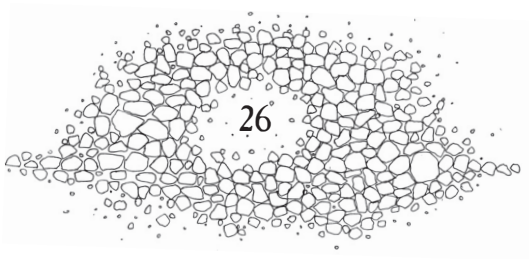
ta

armastust

vahel veel mööda seina
üles ronin
vahel tornidest kukun
aga maailma sein
seisab me vahel
üksinda võitleb
see habras ja tugev naine
mu kõrval
hingamisrütmis

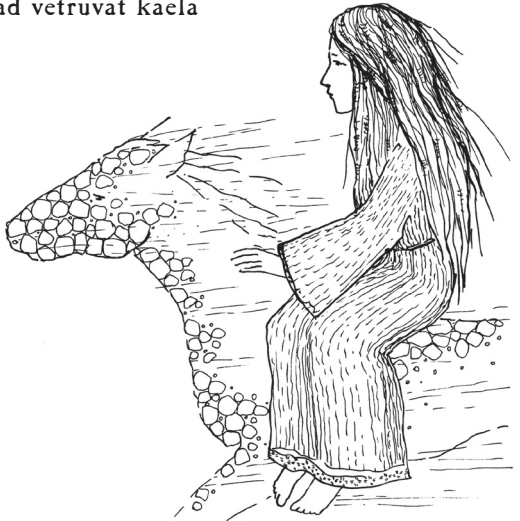
olen ärkvel ja ootan
seinu lõhkuvat armastust

*

*Kui mind armastad elu ajal
siis pärast surma
tulen sulle kollaseks hobuseks*

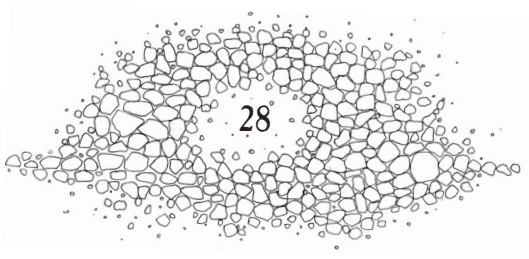
Tunnen urniski mõnu
kui ratsutad mu laudjal
surud soojad reied
ribisid vastu
sasid lakka
ja patsutad vetruvat kaela

*Selle teadmise valgel
tasub lõpuni olla ja oodata...*

Hellitan suursugust pilti
kuis kenuskaelaga ratsu
pruuskab kirge
eelmisest elatud elust
Seepärast kuniks mul mahti
tahan kitkuda karvu su säärtelt
üheskoos kihistada naeru
ja vaadata tähtede taha

*Kurat sest elust ja surmast
kuni sina mu kallis oled veel sina*

*

*Veel väreleb su keha mu särmede all
veel imbub erutust õhku ja hinge*

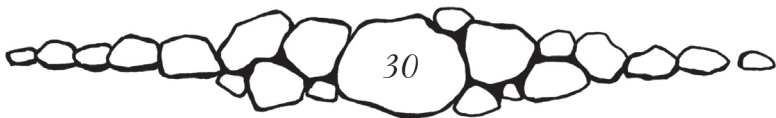
Tuksed läbivad elu järelmängu
ahnus on igihaljas
Kaldpinnal libisedes siiski
enam ei leia kannale tuge
Hobused korskavad
tahavad laadalt koju meid viia

*Veel ringi ei vaata ma
võtan pihku su rinnad
tunnen ikka ja jälle neid tukseid*

Näperda veel mind sealt
pikenda ootuse mõnu
mis on käes see lõpeb peagi
mis tulemas tuleb igavesti
Vihm trummeldas vastu katust
suur ahi õhkas soojust
reas seisid mõtlikud raamatud
kutsusid targutuste maale

Mängi seda mängu ära väsi
ootus saab tasutud küllaga
täiuslik kavatsus taevas on kirjas
lohakas liigutus karjub pattu
Praeahjust lõhna levis
eksitas võitlejate meeli
maailmas alati midagi juhtus
päevased lehed olid lugemata

*

Kümme päeva olen oodanud hetke
mis saabub kümne minuti pärast
pikki tunde loonud selle hetke
üksikasju
korranud ja korranud sama
pisut vaheldusid värvid kontuurid
Oled täius mu meeltes
kardan su meeleolu
tühine juhus võib paisata
kuristikku
nii pika karavani
Nürista taevas nii erksaid meeli
lase naasta ka märgatavalt hälbelt
vii kokku kujutletud ekstaasis
ühtmoodi mõlemad

Loon sind kujutluses ikka ja jälle
kord ennemuiste elasid
kui surnud ei ole elad praegu
su õilsad teod on ülistust väärt
eeskuju ei nakata kuid pakkuma peab
säilita saladust et ei pettuks
su keha sujub kui langev tilk
mõtted lengerdavad tavatult
hing evitab sööbivat armastust
pea vastu ole muinasjutt
kahe jalaga maas

*

Mängi mängi mu keha

aimad ju muusikat
viul nutab su süütust
klarnet oigab su mõnu
õiseid hääli kord summutab vokaliis

liha tõuseb ja vajub

veri tekitab kutsutud tulva

rinna sügavast majast
väljub pärilik kunst
tühjal uulitsal kiiab
otsib tunnete tõde
kannustet ainukordsusest
tahad meistriks saada
harjuta kaua
kehadel keerukas ehitus

muusika keerulisem veel

Omaette ümina salaviis
salajaste mätete paradiis
õhulossi hunnitu vürstitar
ihaleja maitsele vürtsikas
unistuste roosakad väravad
unedesse ilmsigi säravad
mehemeelselt õndsusse siseneks
ühismõnu lootused pidemeks
hingepilgar peoruumi vallutab
õnnekeha teorohkelt allutab
õnnestatud lahkuvad väsinult
hingeliselt mitte kuid räsitult
tegu kui ei õnnestu varjata
õnnelikke las neil siis sarjata

*

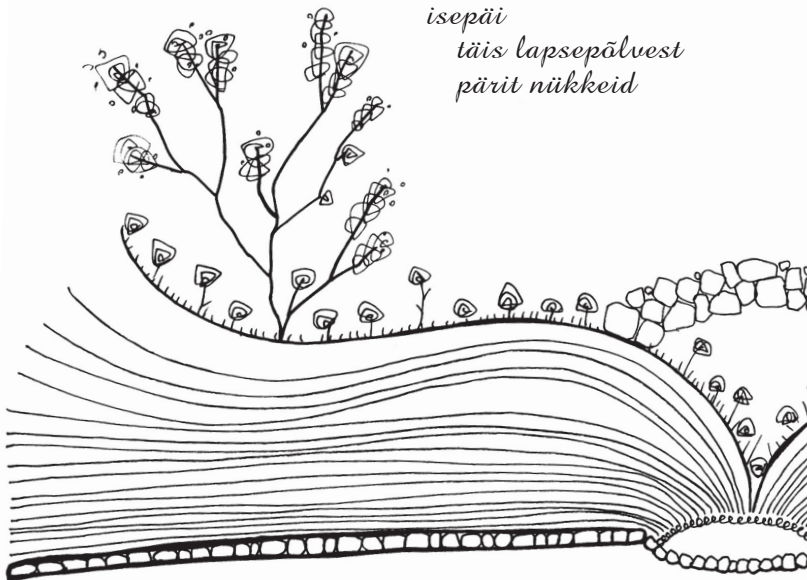
On sirelite õitsemine

üks tuntud asi ammuaeгу
kuid hetk see ikka imeline
kui näen neid õitest tulvil aedu
ja vaadates on hing nii elev
et tahaks peatada need viivud
ning luua oode kevadele
jah ehtsa vaimustuse tiivul
Kuid lugeda ei mõista sirel
mu luuletuste kulund ridu
tal tähtsam iga vetenire
ja päikene on tema pidu
ta putukaile lõhna laotab
et hüüda tolmutajaid ligi
ei elulootust iial kaota
vaid igavesti ikka sigiks

*

*Nii sageli üks mäte lihtne uje
kui rändaks ühest teisesse
kooskõlas tuntud tunded väiksed leiud
või kahtlustused ilma asjus
on kokku sulatanud pooled*

*Küll inimälu liigub
isepäi
täis lapsepõlvest
pürit nükkeid*

ja siit-sealt kogutud häid teadusi
kuid kõrvu kulgenud
on vajadused askeldused
suur muusika ja öeldud naljad
Ei harjumusi tekita vaid aastad
sel teel kus kummardades lilli nopime
vaid tundlik taju sünnib ajapikku

*kui armastatut aina loeks
kui aleks raamat lugeja
ning käiksushetk
üks jagamatu tervik*

*

Sa sageli küsid

mis värvi on armastus

ja ainuski vastus
sind iial ei rahulda

Eks sulle vist meeldiks

kui vastust ei olekski

et küsida saaksid

ikka ja uuesti

Ei taha ma targem ju

olla su kahtlustest

sind usule võita

ei minulgi õnnestu

Kuid miks oma teadmist
varjama peaksin
kõigile tõde
meelsasti kuulutan
et sügise värvi
on praegu mu armastus
mil segamets kirju
kui ainuke vahtraleht

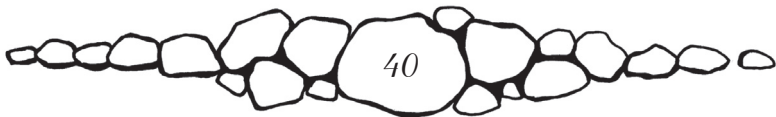

*Ehk sulavad kord jälle tükked
meie ümber meie sees*

kui jahe täht on süüdand lõkke
kahes väsind südames
Üks ülalt langend vanik põimub
krooniks paturaskel maal
tõusev leek on võtmas võimu
kaugest helgist kuumus saab

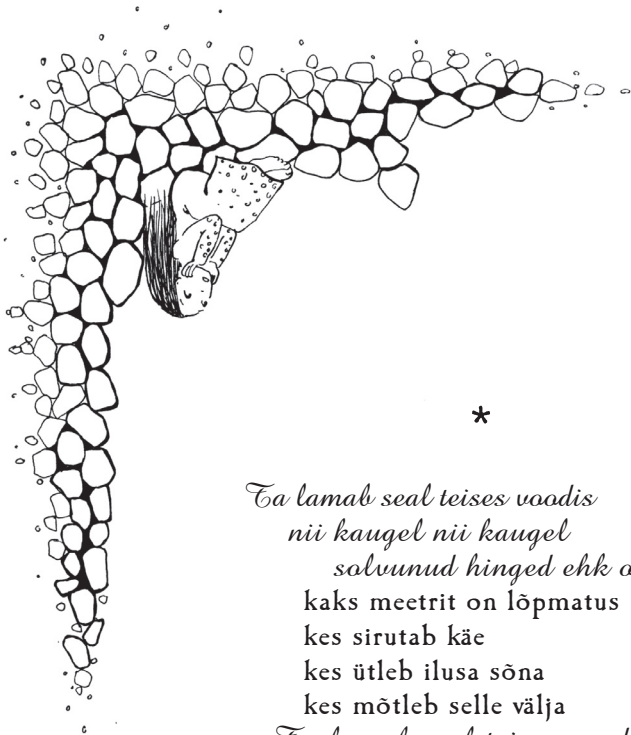
*Olgu vaevu puutub arga õlga
süles kinni krampund käed
üks otsib mälestustest võlga
teine hamset valu näeb*

Kuid miski ammuolnu aland
liigutab end meie sees
kui täht veel pingutab ja valab
võrdselt valgust kahesse

*

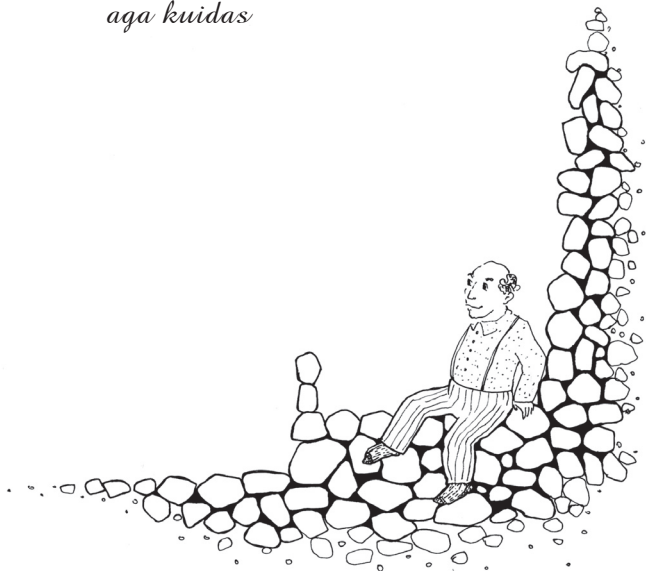
Armastasin teda paadis
mis lengerdas lainetes
armastasin teda vaadis
mis tühjendet ainetest
armastasin mitmes laadis
ei korraiski kainenend
kandsin kaasas tema pilte
seal kindluses sisemas
registreerisin ehk pilkeks
oma visklemised ma
loatus laskus äkki pilvelt
kord saabub ise ta

*

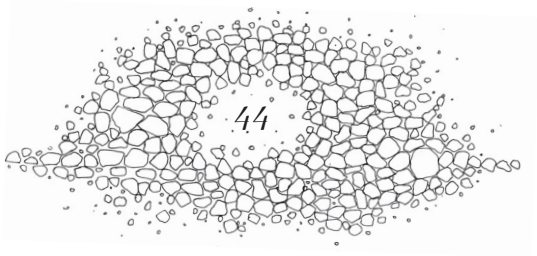
Ea lamab seal teises voodis
nii kaugel nii kaugel
salvunud hinged ehk ootel
kaks meetrit on lõpmatus
kes sirutab käe
kes ütleb ilusa sõna
kes mõtleb selle välja
Ea lamab seal teises voodis
vägistatud pilkasest unest
ja teeskluse vaevast

*Ma laman siin teises voodis
segane solvumistunne
lahustub
aeglaselt hommikupäikesse
mäistatan armsama unenägu
ja lähitulevikku
mis juhtub on teada
aga kuidas*

*

Kui sind ikka ja jälle vaatan
ei saa su süda hanguda kalgiks
Kui mind aina ja ainiti vaatad
ei saa minagi muutuda kalgiks
On selline tähendus vaatamisel
see kahele usaldussuhe
Muu maailma kuri laastamine
ei puuduta meid ja me suhet
Sa kogu eks vaatamiseks jõudu
et pehmena säilida ilmas
Ma kogun eks vaatamiseks jõudu
et mitte jääda su pilgust ilma

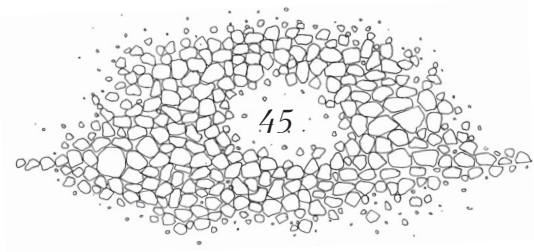

*

Taevas on palju tähti

aga sinul on ainult kaks silma
kord kõiki neid silmadena nähti
nüüd neid vaadates olen su kahestki ilma
Su pilgu soojusega harjunud olen
need miljonid näivad ent külmad
mulle sest kasu enam ei ole
et seest ülikuumad olevat küll nad

Suplen su pilgu mälletes kiirtes
taevasse polegi vaadata mahti
veedan aega nii tähti kui su silmi kiites
ja aegunud võrdlustest saangi lahti

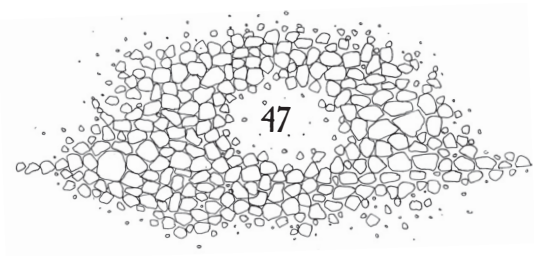

Lahkelt ümbritsed mind oma mahladega
oma pehmust kingid ohtrasti
sinu õnnistuse tiigis kahlan sees ma
hea on kujutletud oht ka nii
püüan puuditada piire lõppemata
anda tagasi su ahverdus
pole ammu me ju enam õppematkal
küsi kus on hing ja kahver kus

*

Unes tantsisin sinuga valssi
ilmsi polnud nii hästi see iial
sujunud meil
me pidude seniseid tantse
segasid kümned detailid
väljaspool meid
ja kümned ehk eneste sees
Ses unenäo tantsus
kõik oli paigas
muusika valgus ja teisedki paarid
keda ei märganud me
iga me liigutus sulas kui üheks
võimatud sammud said sooritatud
armastus juhtis me liikumist
lõputult võinuks see kesta

*

Veronas on Julia õu

rahvas tungleb seal käia
igal paaril puperdab põu
kõik tahaksid noorena näida
On kuussada aastat möödunud loost
mis nüüd legendiks on tehtud
kaasaegne ikka on kirgede hoog
ikka kõik draamad on mängijail ehtsad

Seal nägin ma niisugust stseeni
vanapaar komberdas pronkskuju ligi
asi et tõsine on naise naeratus veenis
mees pühkis otsmikult salaja higi
nad embasid teineteist tardusid poosi
tellitud fotograaf pildistas paari kuis kästi
oli seal eideke täiesti Julia moodi
taat aga Romeoks kõlbas veel hästi

*Teadsin east armastus iial ei küsi
uskusin inimesoo kauneimat lelu
mälestus alguseaegadest püsib
läbi ka tülidest täidetud elu*

*

Mu mõtteis aled aina

eriti just siis kui näib
et sulle jälle haiget teen
su armas kuju painab
nägemustes isepäi
või lihtsalt seisab silme ees
Eks tõesti tuiskan
rahutult ma mööda ilma
mul selline on kaasa sündind vaim
või hädapärast luiskan
ja süü on nähtav silmas
kuid siiski rohkem kõik on laim

Neil puhkudel sa oled
väitnud nii et kustutad
vaid ajuti mind meeltest
*kuid usu miski pole
nõnda hull kui ette kujutad
sa oma haavund meeles*
Ma õnneks tean et ammu
enam sa ei kahtle eks
mu armastuses ometi
*ka mõttes me ju ühte sammu
astume on selle täestuseks
et iga hetk mul piisid meeles nii*

*

Üle lillelise aasa

muudkui käime otse ime
mille andis eluks kaasa
esimene kohtumine

Hinge samas aimus asus

pikk on ühine me teekond

veerandsajand kõik ju tasus

mida aimasime seekord

Vahel unes ootamatus

vahel mälust keset päeva

lilleaas see ette sattus

õilistamaks argipäeva

Täna teame kindlalt seisev

änn me üle heitis sära

et me kahe teineteise

tundsime siis ära

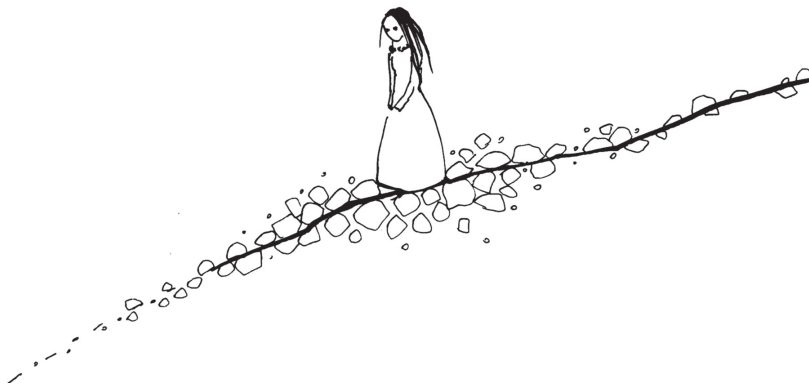
*

Sa õitsed kaunilt veel ja veel
kui minult langevad kord viimsed lehed
ma ahvrimeelselt lähen eel
et julgustada sind see viimne tehe
kord sooritada samal moel
kui endastmõistetavalt läksin mina
see sulle viimaseks mu toeks
on olemise õndsas uduvinas
Sa õitsed uimastavalt veel
kui ma su õiele ei enam lenda
ükskõiksuse sel külmal teel
ei soovi tunda toda järgmist venda
kes mett su õielt korjab siis
kui elu teie jaoks veel küpselt kulgeb
sest aja toimel oma viis
ta maise tunde tarvis luugid sulgeb

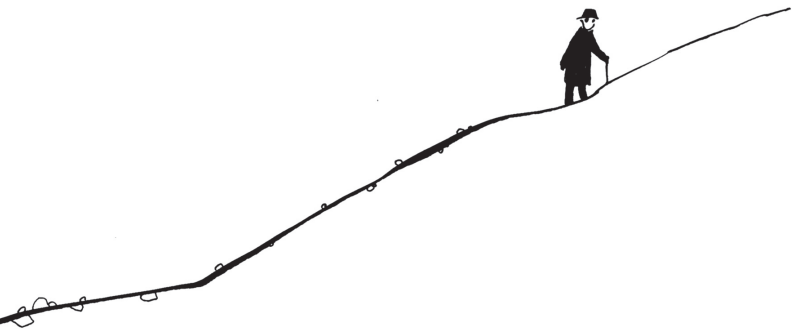

*

*Mind pole siis kuid olen ikka
mu varjud künnavad su meeli
ja aimad ju kes seda teeb
ma oma tubli tahtejõuga
sul seisan risti-põiki ees
sealt kaugelt kaldalt teiselt
sul viipan siis kui silmad suled*

oh ära pelga mind ka nüüd
kui enam peo ei silita su juukseid

eks silitan siis erku südant
su tundlikku ja harrast mälu
mind võta mälestuste kaissu
ja endistviisi hellita

*

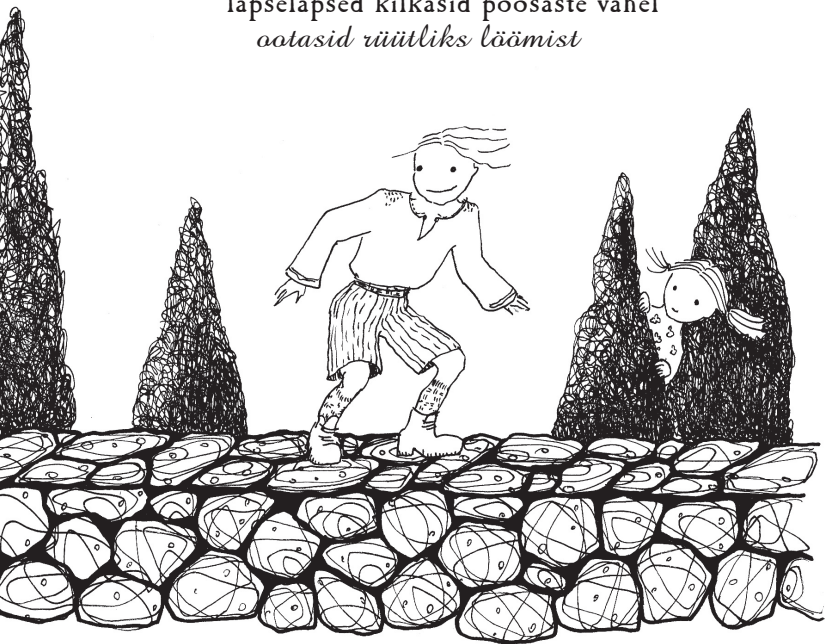
Kard oli kadakaväli
veerand sajandit sest
okaspöösaste vahel seisis
krahvipreili sajandeist läbi

hirvesilmade pilk vaatas
mere sinavat lagendikku

nägi seal seilamas prints
valgete purjede all
veerand sajandit elas
kadakas klibusel pinnal
avalikku salaelu

purjekas ankrust ei pääsind
preili sai tiitleid juurde
lapselapsed kilkasid põõsaste vahel
ootasid rüütliks läämist

*

On kadakad kasvanud pisut
aastaid möödas on kaksikümmend kuus
kuid sõnad on säilitand sisu
näib et polegi maailm nii uus
meil meenub too südamevärin
millest igavik alguse sai
kus liigesterohud on pärin
nüüd vaid julgemalt saabumas mai
veel armastus väljadel laotub
veidi harvem lööb särama silm
me võidud ei ole veel kaotus
sinust endiselt täidetud ilm

*

Sinu senist saatust vaagin vaatan
krahvipreili sajanditest läbi
olen olnud sulle munk ja saatan
toonud rõõmu iharust ja häbi
Teisest ilmast aga tulla tahan
sinu kujutluste rõõska ilma
pesta mustad mälestused maha
tuu kaunid sädemed su silma

Koos kard pilvelaamal tantsu lööme
laulame et kajab taevatänav
õhkamisi jälle priskelt sööme
elame ehk enam veel kui täna

*

Armastan su õhulasse

millesse võin siseneda

süvenen su eluloosse

vahel sa ju aimad seda

heldin sinu askeldustest

las need peale piseneda

joobun lehvivatest juustest

mis mu ilma varjutagu

sinu kauged siluetid

elumõtte pärisjagu

olemine ainus eetik

ihud armu harjutagu

*

Nii hea on koos sinuga
hammustada sama leivatükki
ja üheskoos teha
sada sügavat kükki
olla söönud ja liikunud
sombusel päeval
meid ehk inglidki
sobivalt näevad
armus ja karskuses
kombekaks kiidavad nähtut
eks ühiselu ikka
reeglitest lähtu

*

Sa minu astjas oled

mida pikki aastaid täitnud olen
su suule kummardunud olen
et vaadata kui täis sa oled
tumma sügavust seal näinud olen
salakuminaga vastanud mul oled
ürgsest savikojast pärit oled
nõnda oletanud olen

kõik see mis tahtnud olen
sa kuhjaga mul täitnud oled
et astjana sa olemas mul oled

*

Ilmas on nii palju rindu

et vaatamisest rasva võid minna
jätkuks vaid vaadata indu
Kuid pihku võtad ainsama rinna
selle mis valitud paljust
mis ainukordselt armsama jagu
kõrgemal labaseist naljust
ja eriline tõesti nagu
pihkude vahele haarad
suudled seda pruunikat nibu
keegi ei asenda Saarat
ei ükski väljaõppinud libu
käiki ent asendab tema
su eluruumi piiratud alal
naisukest tütart ja ema
su kalmule palsamit valab

*Antiikse raamatu ma lahti lään
ja sellest vastu vaatad sina
seesama tuunika ja kirju vöö
ja silmades seesama sina*

On muistne autor vägev prohvet küll
et tagant aegade sind nägi
kuis taevast loori võiksin võtta üll
et täna mulle saaks see vägi
sind kujutada kaunina mis väärt
sa praegu tegelikult oled
ja puudutada igaviku äärt
kus nähteid aeguvaid ei ole

*Sa tuhat aastat olnud iginoor
veel teine tuhat oled sama
sind ülistab häil sõnul kiidukoor
ja paneb aja jahmatama*

Siis me istusime palmi all

ja muusika mängis idamaist viisi
ja suhu lendasid eksootilised linnud
ja nende eest tuli maksta
roheliste punaste ja siniste kalliskividega

Siis me vaatasime teineteisele silma

ja rääkisime igapäevastest asjadest
otsisime nende rägastikust romantikat
väravate kriuksumist ja täiskuu helki

Siis me sirutasime teineteisele käe

aga ei ulatanud puudutama
sest veekogu meie vahel oli liiga lai
ning paadi põhjas oli auk

Siis me läksime ümber basseini

ja panime kehad vastamisi
ja madu tahtis pugeda urgu

Siis me hingeldasime selle muusika rütmis

ja linnud meie suust lendasid välja

Siis matsid palmilehed meid enese alla

On kallima juures üks värav
mis igal moel lahti ei käi
kui arvad et oledki päral
siis selgub et sulle vaid näib
Sa avada väravat toda
vaid headuse abil ehk saad
ning lahkesti avaneb koda
kui tõepoolest nutikas sa
On lausetäis ilusaid sõnu
vast parimaks võtmeks ta jaoks
sest väravgi armastab mõnu
et riivid kõik langeks ja kaoks
Ka silitust naudib see värav
ja õigesti timmitud keelt
kui tuim oled minna võid ära
kui ausat sa oledki meelt
Romantika hurm on see väie
mis värava määrdeks on hea
kui loodus ent avab kord õie
siis sisse ka astuma pead

*

Kas olen veinist uimas ma või sinust

ei seda iial täpselt tea
koos ikka tarvitame sinu linu
ja punast veini mõrkjat head
Küll vahel sinu laualina peale
ma pillan punast märjukest
kui vaimunestet püha kirja reale
ei tee sa kurjalt välja sest
Ka vahel tilgutatan su rindadele
ma oma püha vaimustust
saab sellest jumet nahk su meeldiv hele
ja mina rõõmu rahuldust

Mu jaoks on vein ja sina üks ehk veidi
nii nüüd kui igavesti ajas
su juures olles himustan ka veini
kui veini on mul sind on vaja

Ära tule liiga ligi

hoia pisut pisut eemale
lõhnab ju me hirm ja higi
niigi teineteisele
näha lähedalt on valus
kõrva hüüdmist ei saa kuulata
mõttepuudutusi taluks
peibutusi tuntud lõhnaga
saladus sust säilib kaugelt
kujust ise kujutlusi loon
halvem hoovus õhus raageb
sosinal on õigem toon
kaugelt lähedaseks saame
varjukuju õilistab me meel
püstitades õigeid raame
püsime koos armu põndakteel

*

Oli pilkaselt pime
sa tulid ja olid
ma teadsin ja nägin
kuis punastasid ja kahvatusid
oma tulvades
ses aegade toas
kus oimetuna lebamas arvasid nägevat
üht vägagi kuju
kes olin tead mina
mu põgus olek ja tükike kehast
sa tulid ja olid
ega kahelnud üldse
sest vaakumis oli valgust
ja meie armastuse kõikuvates pingetes
oli üks üliküllane hetk

*

Mis juhtub siis

kui me enam ei suuda
armastada oma unistust

Kas luhtub siis

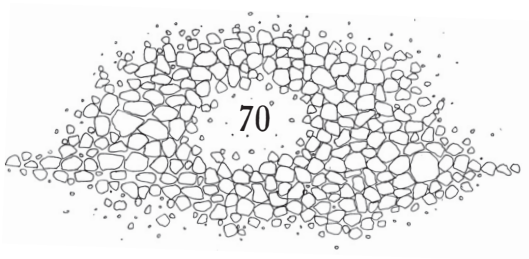
ka kõik see mis elusaks muudab
me mälu ja unustust

Kuidas vältida annaks

lohotu tuimuse nähte
ses elus tulevases

et me edasi kannaks

oma imede tähte
tunnete tulvavees

*

Tunnen su hääle lõhna aastate taha
mäletan su liigutuste kõla
ujun veelgi su õnne ookeanis
täna kuulan su üminat
haistan su puhtust
elust hoiame üheskoos kättpidi kinni
homme heli on peaaegu lõhnatu
liigutused saavad kuninglikeks
virmalisteks
õnnest ei tea midagi
oleme sellesse ehk liialt uppunud

*

*Sa ju sosistasid mulle oma himu
ja sosin paisus taevani*

laineloksete ja linnukarjete toel
sest maal ja merel oli muutuv piir

*Sa ju sosistasid mulle oma himu
ja sosin paisus mereni*

puudekohina ja tirtsusirina toel
sest metsal ja pilvedel oli rändav piir

Mu kujutluses ja mälus

*paisub su sosin mätete piirini
sest olen sinust kaugel*

vaid pilved ujuvad üle latvade
üle mere

*

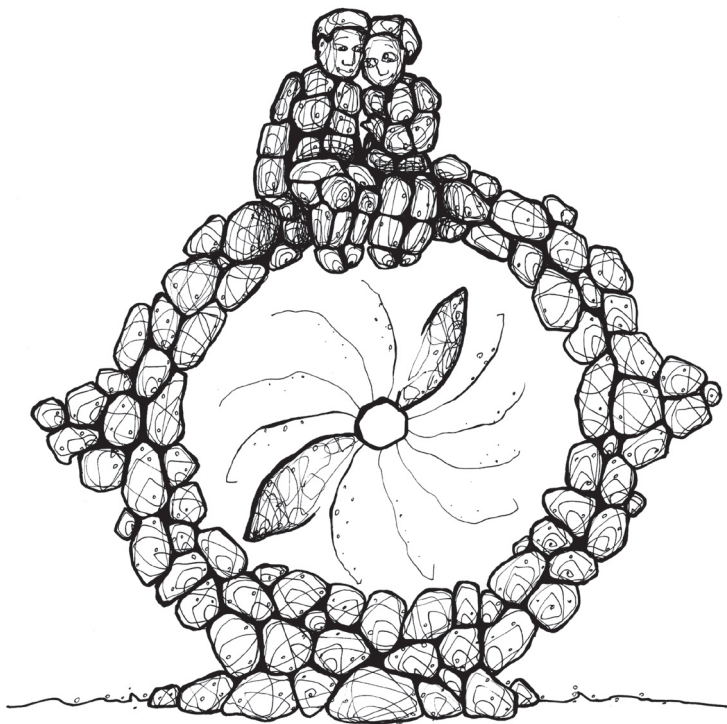
Teaona jõuluõhtul seal kirikus
olin oodanud hetke
ja surin püsis mu sees
kõige pühamat hetke
kui sajandeid tõestatud muusika
ja inglikoor rõdul

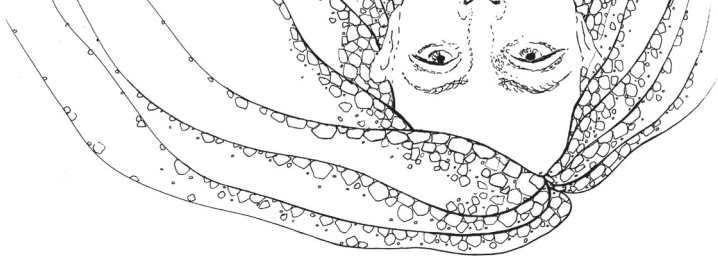
Vätsin su käe
ja valge kiviga sõrmuse
torkasin su nimeta sõrme
Mu surin tuli su sisse
täitis sind juuste juurteni
nii hiljem ütlesid korduvalt
ja ma usun
see surin on sul ikka veel sees

ütled ehk jääbki

*

Aasta kordub kordub üha
muutes mõnevõrra nägu
on see igaviku müha
on see lõpmatuse hägu
mis me sisemusest kostab
mis me väreluses elab
mis nii näib ei saagi otsa
muudkui sätendab ja helab
Aasta kordub kordub üha
jälle lõpust algab algus
lootus kosub kestab püha
hämarusest kumab valgus
sina mina mina sina
kahekeskne ilmaratas
tasa tiirleb taevasinas
hellus argipäeva katab

Sisukord

Su peale vaatan	5
Oled veel siin	6
Langen ikka veel langen	7
See kadakaväli	8
Kaotasin ära su pilgu	11
Üks on mul tuju veel	12
Kord pühin varjud sinu palgelt	14
Need tähed seal ülal	15
Sa kood üht mustrit minu hingest	17
Sa oled õun	18
Sa tunnistada luba	21
Kui saaksin sinust vabaks	22
See loss on su varjude keskel	23
Naine mu kõrval hingab	25
Kui mind armastad elu ajal	27
Veel väreleb su keha mu sõrmede all	29
Näperda veel mind sealt	30
Kümme päeva olen oodanud hetke	31
Loon sind kujutluses ikka ja jälle	32
Mängi mängi mu keha	33

Omaette ümina salaviis	34
On sirelite õitsemine	35
Nii sageli üks mõte lihtne uje	36
Sa sageli küsid	38
Ehk sulavad kord jälle tõkked	40
Armastasin teda paadis	41
Ta lamab seal teises voodis	42
Kui sind ikka ja jälle vaatan	44
Taevas on palju tähti	45
Lahkelt ümbritsed mind oma mahladega	46
Unes tantsisin sinuga valssi	47
Veronas on Julia õu	48
Mu mõtteis oled aina	50
Üle lillelise aasa	52
Sa õitsed kaunilt veel ja veel	53
Mind pole siis kuid olen ikka	54
Kord oli kadakaväli	56

On kadakad kasvanud pisut	58
Sinu senist saatust vaagin vaatan	59
Armastan su õhulosse	60
Nii hea on koos sinuga	61
Sa minu astjas oled	62
Ilmas on nii palju rindu	63
Antiikse raamatu ma lahti löön	64
Siis me istusime palmi all	65
On kallima juures üks värav	66
Kas olen veinist uimas ma või sinust	67
Ära tule liiga ligi	68
Oli pilkaselt pime	69
Mis juhtub siis	70
Tunnen su hääle lõhna aastate taha	71
Sa ju sosistasid mulle oma himu	72
Toona jõuluõhtul seal kirikus	73
Aasta kordub kordub üha	74

